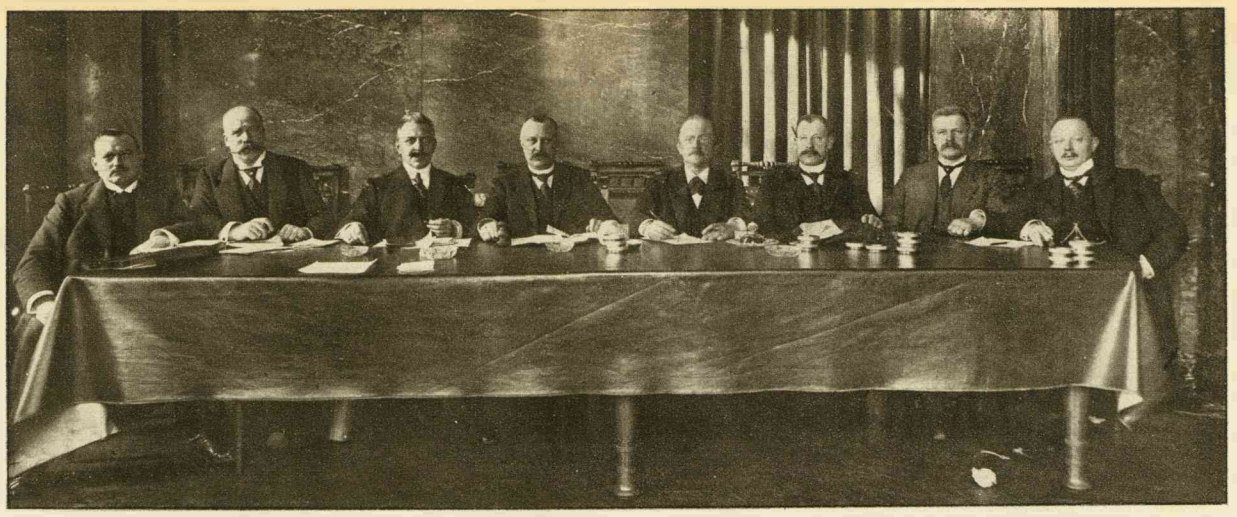

BOND VAN GROSSIERS.

Door den „Bond van Grossiers in Nederland" werd op 17 dezer in hotel „American" te Amsterdam een vergadering gehouden, die druk bezocht was. — Hierboven een foto van het Bestuur. (*V.F.B.*)

Zij, zijn getrouwe leerlinge, moest nu ook een offer brengen en met Werner trouwen. Zij huiverde. Voort! Frans niet eenmaal meer zien? Zoover haar herinnering reikte, was hij steeds aan haar zijde geweest, haar beste, trouwste vriend; en nu zou alles, alles uit zijn? . . . .

Toen haar vader stierf was zij een meisje van tien jaar: toen trad Frans in haar leven, waarvan hij spoedig het middelpunt was. Hij was de compagnon van haar vader geweest, nu werd hij haar voogd. En welk een voogd! Terwijl hij in rusteloozen arbeid haar vermogen en dat harer moeder zocht te vermeerderen, vond hij nog tijd zich onvermoeid bezig te houden met de opvoeding van de kleine Greta. Dagelijks kwam hij, hield toezicht op haar onderricht en bekommerde zich om het kleinste wat haar betrof.

Deze knappe, dertigjarige man wijdde aan het vreemde kind het grootste gedeelte van zijn rust en hielp het in al haar kleine moeilijkheden.

In zijn hand was het bandelooze ding week als was. Als haar moeder en de oude, getrouwe Marie haar niet regeeren konden, en beden noch bedreigingen hielpen, was er slechts een vermanend woord van „oom Frans" (zooals zij hem noemde, hoewel geenerlei familieband hen verbond) noodig en haar trots was gebroken. Een door hem opgelegde straf verdroeg zij zonder tegenspraak en kuste soms nog de hand die haar strafte.

De jaren veranderden niet veel aan deze verhouding; allengs leerde zij deelnemen aan zijn geestelijken arbeid. Ofschoon hij koopman was, had hij een veelzijdige kennis opgedaan en bestudeerde met voorliefde de botanie. Dit had eigenlijk zijn beroep moeten worden, doch op uitdrukkelijk verlangen van zijn vader, deed hij afstand van het door hem begeerde vak en beoefende het nu nog slechts als liefhebberij. Hij onderwees er ook Greta in, las veel met haar en hield nog toezicht op haar lectuur lang nadat zij de school verlaten had. Zij had een grenzenloos vertrouwen in hem, bekende hem al haar gedachten, zooda hij geloofde op den bodem harer ziel te kunnen lezen. Zij daarentegen wist weinig van hem. Slechts zelden trof zij hem buitenshuis aan, want terwijl zij met de voorname familiën der stad verkeerde, zocht hij met voorliefde geleerde kringen op. En daar hij tot die menschen behoorde, die niet genoeg van zichzelf spreken, zoo kende zij zijn betrekkingen en vrienden nauwelijks. Spraken anderen van hem, dan geschiedde dat altijd met de meeste hoogachting. Men roemde zijn edelen aard, zijn stille weldadigheid en ridderlijke grootmoedigheid. Elk zoo'n woord was een geschenk voor haar, waarmede zij den afgod op het altaar haars harten versierde.

Zoo was het gebleven tot op dit oogenblik.

Wel wierp zij zich niet meer op stormachtige wijze om zijn hals, kuste hem niet meer de handen; maar ieder van zijn wenschen was voor de jonge dame even zoo goed een gebod als vroeger voor het wilde kind.

En nu zou alles uit zijn. — Zij zou met Werner trouwen, de stad harer geboorte verlaten en Frans zou zijn geliefde tot zijn echtgenoote maken. Wie dat zijn kon, daarover dacht zij niet na, zij zou het immers toch niet kunnen raden, wijl zij zijn betrekkingen niet kende.

„Alles is voorbij!" . . . . steunde Greta in haar eenzame meisjeskamer. „Leef, leef wel, Frans!"

Het huwelijksdiner was geëindigd. In verschillende groepen stonden de bruiloftsgasten bijeen, een kop koffie in de hand en praatten ongedwongen. In het midden van hen stonden de jonge bruid en bruidegom, welke laatste van geluk en zaligheid niet wist wat hij sprak en hoeveel hij sprak. Greta zag er allerliefst uit met de mirtenkroon, vanwaar de sluier tot op den langen sleep afhing. Zij zag ietwat bleek, maar was wonderschoon, daarover waren allen het eens.

Zij scheen iemand te zoeken!

Haar oogen dwaalden rusteloos van de eene groep naar de andere. Eindelijk liep zij de zaal uit, de gang in en begaf zich naar haar kamer, waar heden de geschenken ten toon gespreid lagen. Daar zag zij Frans! Hij leunde met den rug tegen het venster en staarde in de lichten van de kleine kroon. Als zij binnentrad richtte hij zich met een ruk op.

Zij trad dicht op hem toe.

„Frans," zeide zij, (voor de eerste maal noemde zij hem niet „oom"), „ik wilde afscheid van je nemen en je danken, duizend maal danken, Frans, voor alles wat je voor mij geweest bent, voor je goedheid, trouw en geduld — voor alles, alles." Haar stem sidderde. Aarzelend voegde zij er aan toe: „En ik wensch, ik hoop innig, dat zij nog eens uw eigendom worde, die gij zoozeer bemint, en dat zij je ook gelukkig maakt zooals je verdient."

Hij was zeer bleek geworden.

Nu nam hij haar gezicht in zijn handen, zooals hij dat zoo menigmaal gedaan had, toen zij nog een kind was en kuste haar op het voorhoofd en de oogen, lang en innig.

„God zegene je, mijn geliefd kind!" was alles wat hij zeggen kon.

Plotseling boog zij zich voorover en bracht zijn hand aan haar lippen. Heete tranen vielen daarop, toen was zij verdwenen.

***

Wij menschen weten niet wat geluk is en wat tot het geluk voert. Wij haken naar de gouden vrucht en hebben wij haar in den mond, dan bemerken wij dat een worm het binnenste heeft weggevreten.

Wij jagen schitterende zeepbellen na en hebben wij ze eindelijk bereikt, dan spatten zij uiteen en komt het schuim ons in de oogen.

Mevrouw Alberts zou hetzelfde ervaren. Haar dochter werd in het huwelijk, dat zij zoo vurig voor haar gewenscht had, nameloos ongelukkig. Aanvankelijk geloofde de moeder voor het kind het beste bereikt te hebben. Greta leefde in de rijkste en schitterendste omgeving, haar man aanbad haar en de wereld huldigde haar. Hoe zij zelf daarbij te moede was, daarvan sprak zij niet. Zij deed alles wat haar man wenschte en leidde, zonder tegenstand, het weelderige leven dat hem behaagde; slechts zijn vurige liefde beantwoordde zij niet. Een beminnelijke gade was zij voor hem, maar geen teedere. Innerlijk leed zij onduldbaar heimwee. In haar waken en droomen zag zij haar vaderstad met tot den hemel reikende torens en omgeven van een kring van reusachtige bergen.

Droomend zat zij soms uren lang en dacht terug aan den tijd dat zij door de nieuwe straten wandelde en dan zag zij weder haar lief kamertje waar zij zoo gelukkig geweest was. Het beeld van Frans was in haar fantasieën onafscheidbaar met dat harer geboortestad te zamen geweven, zoodat zij niet wist naar wie van beiden haar hart het meest verlangde. Haar hart leed onder een onuitsprekelijk verdriet. Zij hield briefwisseling met haar moeder, met Frans niet. Wel had zij hem meer dan eens geschreven, maar hij had haar niet geantwoord. Zij maakte hem daarvan geen verwijt, maar zijn stilzwijgen krenkte haar toch. Van dag tot dag verwachtte zij de aankondiging zijner verloving, — maar zij hoorde niets daarvan.

Zoo verging een jaar, toen kruiste het noodlot haar levensweg. Haar man werd het slachtoffer van een ongeneeslijke krankheid. Op het eerste bericht ijlde haar moeder tot haar en bezwoer haar om haar man naar eer ziekeninrichting te zenden. Ook haar vrienden en bekenden raadden haar dit te doen. Het zou dwaasheid zijn haar jeugd aan zijn zijde te begraven. Doch zij kon daartoe niet besluiten.

De arme zieke was voor zijn omgeving volkomen ongevaarlijk en had zijn liefde voor haar zelfs in zijn ernstig lijden niet verloren. Slechts in haar nabijheid was hij rustig en hing haar aan als een hulpeloos kind.

Zonder klagen nam zij haar zwaar kruis op en droeg het met stille onderwerping. De gedachte aan Frans en wat hij als plicht zou beschouwen, leidde haar in al haar doen. Zij trok zich geheel uit de samenleving terug en leefde slechts voor het groote kind dat geheel haar hulp noodig had. De gebroken man en de jonge vrouw woonden in het groote huis te midden van de drukke stad als op een eenzaam eiland. Slechts als zij met hem uitging, zag zij vreemde menschen en menige vroegere bekende nam, als hij haar ontmoette, den hoed dieper af uit eerbied voor haar zelfopoffering. Haar moeder had haar sedert lang weder verlaten en leefde met het oog op haar gezondheid aan de Riviera. Toch liet zij niet na haar dochter voortdurend te schrijven om haar man in een of andere inrichting te doen verplegen. Ten einde raad schreef Greta eindelijk aan Frans, de beslissing aan zijn oordeel overlatende.

Wat hij leed, kunnen geen woorden zeggen. De bitterste verwijten maakte hij zich dat ook hij tot dit huwelijk had medegewerkt. In nameloos verlangen strekte hij soms de armen naar haar uit, als wilde hij haar aan zijn hart drukken als zijn eigendom voor eeuwig. Toen echter haar brief kwam, twijfelde hij geen oogenblik. Zooals hij haar had opgevoed in gestrenge plichtsbetrachting, zichzelf als voorbeeld stellend, zoo schreef hij haar ook thans: „Bij je echtgenoot moet je blijven. Daar is je plaats!" Zij had niet anders verwacht en kuste de regelen in deemoedige liefde.

Zoo verstreken drie treurige jaren. Eindelijk bracht de dood verlossing. Zij jubelde niet, want zij had den armen zieke uit grenzenloos medelijden liefgekregen. Bovendien bood de vrijheid haar niet het geluk waarop zij niet meer hoopte en waaraan zij niet meer geloofde.

Gedurende al de jaren was Frans niet bij haar geweest. Haar moeder had soms wekenlang met haar in haar somber huis geleefd, Frans was echter nooit gekomen. Zij beklaagde zich daarover niet, maar het deed haar pijn. Had hij haar geheel vergeten en verstooten? Hij kwam echter niet, omdat hij den moed daartoe miste, omdat hij vreesde: zijn jarenlang verkropte passie zou tot een uitbarsting komen bij haar aanblik.

Ook thans zouden zij elkander niet wederzien. Zij bracht met haar lijdende moeder den winter in het Zuiden door. Daar scheen Greta tevreden te zijn. Met Frans stond zij evenwel in drukke briefwisseling. Hij had haar bij haar mans dood hartelijk geschreven, als in haar meisjestijd, als zij met haar moeder op reis was. Schier onbewust

H. D. S. HASSELMAN. †

G. v. d. LAAN. †

De heer H. D. S. HASSELMAN, oud-rijkslandbouwleeraar, is te Utrecht op 69-jarigen leeftijd overleden. — Te 's-Gravenhage overleed de bekende zee- en landschapschilder G. VAN DER LAAN, een in de schilderswereld zeer bekende en geziene figuur.

VERGADERING JAVA-COMITÉ.

Verleden week werd in het „American"-hotel te Amsterdam door het Java-Comité de 60ste jaarvergadering gehouden onder voorzitterschap van ds. P. E. Barbas. — Wij brengen hierboven een foto van de vergaderden. (*V.F.B.*)